

teupoisid on suuremat huiata ilma rammuta, joo-
dikud, weetõbised, tiiskust ja muud haigust põdes-
mas. Siis on ta kobe wäljas, enam wedajaid
omale otsima, nooremaid, kelle jõud weel lialt ei
ole lõpenud. Ta püüab neid järsku suretada, teeb
neid joobnuks, uimaseks ehk tigedaks, et naad
nagu sõgedaks lähewad, maha kukuwad ja raskest
surma leiawad. Nõnda saab ta rammusamaid
mehi oma tööle.

5. Mis Mõldri Hantsuga ennemuiste on süündinud.

Ükskord oli lugu nõnda, et ta tahtis siutre
silla üledehitada ühest tuleleegist teise, aga temal
oli mõni hea tõmbaja waja. Ta läkitas nüüd
oma alamaid wälja ja nemad peitsid ennaft maan-
teede ja mägede ääre ära, iseäranis neil päiwil,
mil palju rahwast turule ehk laadale lähew, mil
kaa mõni talupoeg, kes muidu wiisakas, kui ta
kaubast hea hinna sai, ommeti wiina wõtab ja
sooja peaga kaa hobuse tapjaks saab. — Wana
kuri ise ehitas ennaft kena riidega, tutõparad nina
al, kitschabe lõua otjas, otsegu rikas kaupmees,
ja hakkas nõnda rahwa seas uulitsate peal ja
mööda trahterid wedelema ja seda otsima, mis

taale tarwis oli; ja jectord ta tahtis tugewat
wedumeeft tiiski kõrwa kõige suurema wangre-
ete otsida. Wana turu kaelas nägi ta pea ühe
noore mehe, maalt mõldri poja, piik, priske, suur
ja tugew, kes kobe jõuu poolest üksi seitõme wastu.
„Oh, kül see mulle oleks hea saak!“ mõtles
waenlane. Noor mõlder oli jahu linna toonud,
rängga koorma; aga hobused olid kaa ees, neli
suurt ja tugewat elajat nagu mõisniku tõlla ho-
bused, ja tema ei olnud mite koguniste hobuse
tapja. Ta toimetas oma hobused auuaste ja
naad armastajid teda kaa. Tuli ta nende ligi,
siis hirmusid; oli ta nende kõrwas, siis võruisid
pead ta öla wastu ja meelitasid teda, nii palju
kui mõistmata loom seda wõib. Nõnda ei olnud
kurjal midagi õigust, noort meest enesele pärida,
ega olnud ka lootust, kui ta wana wiisi jääks, teda
käte saada. Aga kurat walmistab iseäralisi eksitusi
ja kiufatusi ja wõtab ühel silmapilgul neid, keda
ta muidu aastate wiisi ilmaasjata oma wõrkus-
desse püüdis tõmmata. Seepärast on kaa in-
mesele kõige rassem asi, elu otsani meeles pidada,
et kes seisab wõib pea langeta, ja et kurat üm-
berkäib kui mõiraja lõukoer ja otsib, keda tema
wõiks äraneelda! — Mõldri kõrwas seisis üks
ilus noor tütarlaps, lahke ja rõõmsa näuga, ja